

Červen

Norbert z Xantenu (1080 – 1134) Zakladatel premonstrátského řádu

*Blaze muži, který se neřídí radami
svévolníků, který nestojí na cestě hříšných,
který nesedává s posměvači, nýbrž si
oblíbil Hospodinův zákon,*

*nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci.
Je jako strom zasazený u tekoucí vody,
který dává své ovoce v pravý čas, jemuž
listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří.*

(Žalm 1)

Norbert, syn knížete Herberta z Gennepu, byl od útlého dětství předurčen pro duchovní dráhu. Jeho vznešený otec mu poskytl přiměřené vzdělání a zajistil, aby již jako chlapec byl jmenován kanovníkem při chrámu sv. Viktora v rodném Xantenu v Porýní. Předpokládalo se, že z hochy bude významný prelát, který se bude v životě věnovat více politice a dvorskému životu, než opravdové službě Bohu.

Norbert opravdu projevil nadání pro život dvořana. Jeho nevšední schopnosti ho přivedly až na dvůr císaře Jindřicha V., který ho učinil svým kaplanem a sekretářem. Žil u dvora po devět let a byl svědkem stále se prohlubující roztržky mezi císařem a papežem. Ve sporu o právo na jmenování biskupů se císař dokonce zmocnil papeže a několika kardinálů a nechal je odvésti do svého vojenského ležení. Teprve, když mu papež dovolil jmenovat biskupy a opaty klášterů, propustil ho. Norbert byl panovníkovým chováním upřímně zděšen. Když v zápětí spor znovu vzplál, rozhodl se od dvora odejít a vrátit se do rodného města. Cestou ho náhle zastihla bouře a blesk udeřil těsně před kopyty jeho koně. Norbert padl omráčen na zem. Když opět přišel k sobě, vyložil si celou příhodu jako znamení Boží, že má od základu změnit svůj život. Navenek se nijak nezměnil, avšak uchýlil se do ústraní a připravoval se v klášteře sv. Michaela v Siegburgu k přijetí kněžského svěcení. V den, kdy se slaví příchod Páně do chrámu, pronesl své první kázání, v němž káral světský život kněží a žádal jejich nápravu. Jediným ohlasem, který sklídl, však bylo pohoršení. Vytýkali mu pýchu a obviňovali ho, že na sebe oblékl šat kajícíka, aby k sobě připoutal pozornost. Pokrytecky prý napodobuje život chudého řeholníka, ačkoliv je majitelem rozsáhlých statků. Nakonec musel z Xantenu odejít. Po vyhnání z rodného města se Norbert odebral k papeži Gelasiovi II., který právě žil ve vyhnanství ve Francii. Papež ho vzal pod svou ochranu a dovolil mu, aby jako kazatel působil po celé Francii. Norbert se ihned vydal na misijní cestu. Kázal prostým lidem o naději ve spásu, o křesťanské lásce a nutnosti smíru s nepřáteli, o povinnostech bohatých vůči chudým i o životě v manželství. Vypráví se, že pastýři opouštěli svá stáda a spěchali do měst, aby ohlásili jeho příchod. Ve Vincennes se Norbert těžce roznemohl a trvalo dlouho, než se opět uzdravil. Mezitím papež Gelasius zemřel a Norbert se proto vypravil k jeho nástupci, aby požádal o potvrzení svého kazatelského oprávnění. Se souhlasem nového papeže Kalixta II. pak založil klášter v osamělém místě, zvaném *Prémontré*. Zakrátko si svým kázáním získal první žáky. Začali žít společně a připravovat se na ke složení řeholních slibů. Jejich skupinka se rychle rozrůstala a bylo třeba vybudovat nový chrám i obydlí pro řeholníky. Norbert se

proto vypravil do Kolína nad Rýnem, kde doufal získat nové žáky a ostatky svatých mučedníků pro svůj klášter. Po příchodu do města se celou noc vroucně modlil a ráno pak z Božího vnuknutí označil překvapeným Kolíňanům místa, kde byla pohřbena jedna z družek sv. Voršily a sv. Gereon, spolubojovník sv. Mořice. Ve slavném průvodu pak byly nalezené ostatky přeneseny do Prémontré.

Bylo třeba stanovit, podle jaké řehole budou členové nového řádu žít. Vypráví se, že když Norbert o tomto problému dlouho uvažoval, zjevil se mu sv. Augustin a předal mu pravidla, která kdysi stanovil pro život řeholníků. O Vánocích roku 1121 složil Norbert slavné řeholní sliby a jeho příkladu následovali jeho žáci. Bylo třeba dosáhnout papežova potvrzení nového řádu. K tomu došlo roku 1126. Členové řádu byli zvaní podle mateřského kláštera **premonstráti**. Byli často povoláváni, aby svým kázáním působili na věřící a pomohli jim zbavit se nepravostí. Sám Norbert dokázal silou svých slov usmířit znesvářené šlechtice, kteří spolu po léta bojovali. Ve městě Antverpách pak úspěšně přesvědčil lid o nesprávnosti učení jakéhosi Tachelma, který nejprve jen káral nepravosti některých kněží, ale pak se začal prohlašovat za vyslance Božího. V zemi kvůli tomu vznikly krvavé rozbroje a teprve Norbert dokázal znovu nastolit mír.

Téhož roku, kdy byl jeho řád schválen, se Norbert cestou do bavorského města Řezna, kde měl v úmyslu sjednat sňatek svého přítele, zastavil ve Steieru. Právě tam pobýval císař Lothar se svým dvorem a jednal s duchovenstvem o obsazení arcibiskupského dvorce v Magdeburku. Když se náhle objevil u dvora Norbert, považovali to všichni za Boží pokyn a jednomyslně ho jmenovali arcibiskupem. Magdeburg připravil novému arcibiskupovi skvělé uvítání, Norbert však vstoupil do katedrály v mnišském oděvu, bos a s pokorně skloněnou hlavou. I v příštích dnech se choval velmi skromně, zachoval si asketický způsob života a k překvapení všech nevedl skvělý dvůr, jak bylo tehdy u církevních hodnostářů zvykem. Snažil se také o nápravu duchovenstva, vymáhal zpět církevní majetek, který si šlechta přivlastnila, neváhal použít církevní klatbu. Vzdorná šlechta a odbojní kněží proti němu poštváli lid, kterému namluvili, že Norbert chce z chrámových oltářů odcizit ostatky svatých a předat je svému řádu. Rozlíčený dav oblehl arcibiskupa v katedrále. Když před ně Norbert oděný do biskupského rouch odvázně předstoupil a žádal, aby nechali ostatní kněze svobodně odejít, zaútočili na něj a dokonce těžce zranili služebníka, který se ho pokusil chránit. Jen díky duchapřítomnosti několika kněží, kteří začali vzbouřencům ukazovat domněle odcizené ostatky a zásahu císařského správce, přežil Norbert útok bez úhony. Musel však z města na čas odejít. Uchýlil se do kláštera a nad vzbouřeným městem vyhlásil klatbu. Ta schladila vzbouřencům hlavy a záhy požádali o odpuštění. Arcibiskup se s nimi usmířil a od té chvíle se již nikdo neodvážil zpochybňovat jeho autoritu.

Posledním Norbertovým diplomatickým činem byla cesta s císařem do Říma. V té době došlo v církvi k rozkolu, byli zvoleni dva papežové. Císař Lothar se postavil na stranu Inocence II. a vytáhl s vojskem do Itálie, aby Inocence dosadil na papežský stolec. Když přitáhli k Římu, navrhl Inocencův protivník Anakletos, aby spor mezi oběma kardinály rozsoudil císař. Norbert svou autoritou a výmluvností přiměl Inocence, aby s návrhem souhlasil. Rozhodnutí pak vyznělo v Inocencův prospěch. Norbert se vrátil z Říma nesmírně vyčerpán a těžce nemocen. Ještě ve svém chrámě oslavil velikonoce, ale po nich byl již upoután na lůžko a v červnu roku 1134 zemřel. Když se koncem 16. století stal Magdeburg protestantským městem, byly Norbertovy ostatky převezeny do Prahy a uloženy v klášterním kostele premonstrátů na Strahově.

Norbert, zakladatel řádu premonstrátů, je nejčastěji zobrazován jako biskup s monstrancí v rukou. U nohou mívá symbolickou postavu přemoženého kacíře Tachelma. V premonstrátských kostelech se opěvuje i scéna Norbertova obrácení, podobná obrácení sv. Pavla a obláčka sv. Norberta, při níž mu Panna Maria podává řádový oděv. Od roku 1627 je uctíván jako jeden z českých zemských patronů.

Martin Tyburec, bývalý košířský farník a ministrant

Liturgický kalendář

Červen 2001

1. Památka sv. Justina, mučedníka
První pátek v měsíci
- 3. Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO**
5. Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
6. Sv. Norberta, biskupa
- 10. Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE**
Poutní slavnost našeho farního kostela
11. Památka sv. Barnabáše, apoštola
13. Památka sv. Antonína z Padovy , kněze a učitele Církve
- 14. Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ**
- 17. 11. NEDĚLE V MEZIDOBÍ**
21. Památka sv. Aloise, řeholníka
- 22. Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA**
23. Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie
- 24. Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE**
28. Památka sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
- 29. Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ**

Oznámení

- **Katecheze dospělých a společenství mládeže** se konají **2. a 16. června** ve farním sále
- **Poutní slavnost v kostele Nejsvětější Trojice** se bude konat **v neděli 10. června v 11 hodin.**
- **Výprava do kláštera** se uskuteční (letos již po osmé) **v neděli 17. června** do minoritského kláštera u kostela sv. Jakuba v Praze 1, ul. Malá Štupartská (za obchodním domem Kotva). **Sraz je v 15 hod.** před kostelem sv. Jakuba. Srdečně zveme všechny farníky.
- **Táborák** k ukončení školního roku a k oslavě začínajících prázdnin se uskuteční **ve čtvrtek 28. června 2001.** Předcházet mu bude slavení **děkovné Eucharistie v 17,30.** I letos bude přichystán tradičně bohatý program, plný různých překvapení. Za nepříznivého počasí bude program ve farním sále. Zváni jsou nejen rodiče s dětmi, ale i všichni naši farníci.

Kdo jsou minorité ?

Před návštěvou minoritského kláštera u sv. Jakuba bude snad vhodné si povědět o minoritech alespoň to nejnnutnější. Minorité (menší bratři) jsou jedním ze tří řádů, které vycházejí z řeholního hnutí založeného sv. Františkem z Assisi (další dva řády jsou františkáni a kapucíni).

Po smrti sv. Františka se v hnutí objevují různé směry. Minorité přijímají zmírnění některých velmi přísných požadavků sv. Františka a zdůrazňují život ve společenství,

v konventu (proto se jim někdy říká též konventuálové), pastorační činnost v městech a studium. První minoritský klášter v Čechách byl založen právě u sv. Jakuba asi v r. 1232.

Všechny proudy dosti rozrůzněného františkánského hnutí patřily po právní stránce do jednoho řádu až do začátku 16.století. V r. 1517 papež Lev X. oddělil od sebe dva směry - minority a františkány - i právně. Nedlouho potom vznikl řád kapucínů.

Dnes je v celém světě asi 4.500 minoritů. Kromě jiných povinností pečují o hrob sv. Františka v Assisi, basiliku sv. Antonína v Padově a o velké městské kostely sv. Františka v Bologni, Santa Croce ve Florencii a Santa Maria Gloriosa dei Frari v Benátkách.

Minorité nosí černý hábit s kapucí a s bílým provazovým cingulem.

M.P.

Abychom nezapomněli...

Patero církevních přikázání

1. O nedělích a zasvěcených svátcích se účastnit mše svaté a zachovat pracovní klid.

„O nedělích a dalších zasvěcených svátcích jsou věřící vázáni povinností účastnit se mše. Kromě toho se zdrží práce a činností, které jsou na překážku bohoslužbě a radosti, vlastní dnu Páně, nebo náležitěmu duševnímu i tělesnému zotavení“ (kán. 1247 CIC)

„Povinnost účasti splní, kdo se mše účastní kdekoliv se koná katolickým obřadem, buď v den svátku, nebo večer předcházejícího dne.

Jestliže z důvodu nedostatku duchovních nebo z jiného závažného důvodu není možná účast na mši, velmi se doporučuje, aby se věřící účastnili bohoslužby slova, jestliže se koná podle předpisů diecézního biskupa ve farním kostele nebo na jiném posvátném místě, nebo aby se věnovali po náležitou dobu modlitbě buď sami, nebo v rodině nebo ve společenství rodin“ (kán. 1248 §1a2 CIC)

2. Vyzpovídat se ze svých hříchů alespoň jednou za rok.

Každý věřící, jakmile dospěl do věku užívání rozumu, je povinen alespoň jednou za rok upřímně vyznat své těžké hříchy“ (kán. 989 CIC)

3. Přijmout Svátost oltární aspoň ve velikonoční době.

„Každý věřící je po svém prvním svatém přijímání povinen alespoň jednou za rok přistoupit k svatému přijímání. Toto přijímání je povinen splnit v době velikonoční, pokud je ze spravedlivého důvodu nesplní v jinou dobu během roku“ (kán. 920 §1a2 CIC)

4. Zdržovat se od požívání masa a zachovávat půst újmou ve stanovené dny.

„Pokání zdrženlivostí i újmou se zachovává na Popeleční středu a na Velký pátek, v den utrpení a smrti našeho Pána Ježíše Krista“ (kán.1251 CIC)

5. Přispívat církvi na její potřeby.

„Křesťané jsou povinni přispívat na potřeby církve, aby měla prostředky, nutné pro bohoslužby, pro apoštolát, pro charitativní činnost a také pro přiměřené vydržování těch, kdo jí slouží.

Křesťané jsou také povinni usilovat o sociální spravedlnost a ze svých příjmů podporovat chudé, pamětliví příkazu Páně“ (kán. 222 §1a2 CIC)

Zasvěcené svátky:

všechny neděle, slavnost Narození Páně a slavnost Matky Boží, Panny Marie.

Církev doporučuje stejně slavit:

Zjevení Páně, Nanebevstoupení Páně, Těla a Krve Páně, Neposkvrněné početí P. Marie, Nanebevzetí P. Marie, sv. Josefa, sv. Petra a Pavla, sv. Cyrila a Metoděje, sv. Václava a Všech svatých.

Posty:

Popeleční středa a Velký pátek jsou dny přísného postu: zdrženlivosti od masa i újmy v jídle (zdrženlivost od masa zavazuje od 14 let, újma v jídle od 18 do 60 let)

Každý pátek, pokud na něj nepřipadne církevní slavnost, je dnem pokání. Forma pokání je půst od masa nebo jiný kající skutek nebo modlitba.

Celá postní doba je časem kající praxe církve.

Před každým přijímáním Svátosti oltární je eucharistický půst alespoň 1 hodinu.

Projekty arch. Jaroslava Čermáka

Minulý měsíc jsme si životopisem připomněli sté výročí narození arch. Jaroslava Čermáka.

Dnes se podíváme na jeho projekty kostelů a kaplí v Čechách a na Moravě, jichž vypracoval celou řadu. Postaveny však mohly být pouze tři kostely, jedno dřevěné kostelní provizorium a jedna kaple.

První kostel je zasvěcen Božskému Srdci Páně a stojí v Malém Beranově u Jihlavy. Tento kostel začal projektovat v r.1937 a protože šlo o jeho první sakrální stavbu, která pro něho znamenala zásadní zkušenost, rozhodl se ho vypracovat zcela zdarma. O tomto kostele jsme podrobněji psali v loňském březnu a uveřejnili jsme původní slova arch.Čermáka k návrhu tohoto kostela. S naší farností je také navíc spojen tím, že do něj po roce 1990 jezdil slavit mše sv. P. Lohelius.

Vánoční přání arch. J. Čermáka z roku 1934

Druhý kostel je zasvěcen sv. Vojtěchovi a nalézá se ve čtvrti Čtyři Dvory v Českých Budějovicích. K tomuto kostelu bych se chtěl v budoucnosti ještě samostatně vrátit, protože ho znám ze svých studií v Českých Budějovicích, kde jsem kolem něho pravidelně jezdil, neboť se nachází blízko vysokoškolského komplexu s menzou.

Přes tyto spíše venkovské kostely vede vývoj práce arch. Čermáka k jeho nejvýznamnějšímu a nejlepšímu dílu – kostelu sv. Jana Nepomuckého v Košířích. Projekt

tohoto kostela vypracoval s veškerými detaily a zařízením interiéru a ztvárnil zde celou řadu hlubokých symbolů.

V r.1940 vyhrává architektonickou soutěž se svým návrhem kostela sv. Františka z Assisi v Praze-Krči. Tento projekt bohužel nebyl realizován a tak arch. Čermák vypracovává projekt prozatímního dřevěného kostelíka, který realizován byl a slouží dodnes.

V r.1942 dochází u arch. Čermáka k postupnému odpoutávání od funkcionalismu a ke zdůrazňování výtvarné stránky při kompozici hmot a jejich vztahu. Vypracovává projekt dvoulodního kostela, fary a hřbitova v Puklici. Dochází zde ke střetu forem. Na jedné straně přesný kubus věže, na straně druhé zdůraznění křivky. Celková kompozice vytváří pravouhelník, kde kostel je jednou stranou, ohoz s farou stranou druhou a společně ohraničují nádvoří.

V r.1944 vypracovává různě pojaté návrhy několika kostelů. Prvním je kostel Neposkvrněného Početí Panny Marie v Praze-Kbelích, kde dochází k absolutnímu vybočení charakteru tohoto stavebního díla oproti dřívějším pracím. Základním výchozím tvarem je hyperbola a venkovní i vnitřní ztvárnění je poměrně složité. Kostel má tři podzemní a tři nadzemní podlaží.

Druhým projektem je Heraldická kaple sv.Václava v Nemili-Filipově u Zábřehu na Moravě. Najdeme zde odvážné klenutí v podobě rozepjatých křídel erbu. Dvě věže v průčelí vytvářejí masivní vstup, který revokuje představy o ranných vesnických kostelech na našem území.

Třetím projektem je kostel v Radotíně, kde zčásti dochází k návratu ke kubistické formě. Nejvýraznější dominantou kostela měla být eliptická věž.

Arch. Čermák dále vypracovává několik projektů kaplí. Základním půdorysným tvarem kaple Panny Marie Lassaletské v Ostružně měl být kruh. Obdélníkový půdorys kaple Panny Marie chudých ve Zbohově měl být ukončen půlkruhem. Průčelní strana kaple Panny Marie ve Spačicích měla působit asymetricky vzhledem k vysuté přístavbě sakristie. U všech těchto kaplí plánoval architekt rovněž věže se zvonice.

V polovině 40. let kombinuje J. Čermák ve svých architektonických pracích formu kubistickou s formou křivkových geometrických útvarů a to v různých podobách.

Využívá toho plně při návrhu kostela sv. Terezie od Dítěte Ježíše v Praze-Kobylisích. Celková hmota kostela vytváří eliptický paraboloid, který je v hlavní ose prodloužen o tělesa vstupu a oltáře. Ty jsou pojaty jako tělesa křížů.

V r.1947 vypracovává návrh kostela Panny Marie Lassaletské s farou a ambitem v Praze-Nuslích. Zde se snaží celkovým vyzněním stavby zpracovat téma zjevení. Tvar kostela je vytvářen průniky rovných a křivkových ploch. Průčelí celé stavby mělo být tvořeno mohutným kvádrovitým blokem a zvláštním navazujícím kopulovitým tvarem kostela, který je kopcovitě utvářen.

Tyto projekty však nebyly nikdy realizovány. Podařilo se však vystavět kapli Božského Srdce Páně u Milosrdných sester III. řádu sv. Františka v Olomouci. Z architektonického hlediska se navrácí k osvědčeným formám, které byly uplatněny u našeho kostela v Košířích.

V r. 1951 vypracovává architekt Čermák projekt farního kostela Narození Panny Marie v Šumicích. Jedná se o další z mariánských kostelů s asociací křivky. Důležitou dominantou celého objektu měla být oválná věž přecházející v kříž.

Pravděpodobně posledním sakrálním projektem z r.1953 je hřbitovní kaple s ambity ve Světlé nad Sázavou. Dominantou měl být čelní štít s věží, jež postupně přechází do šikmé střechy.

V.P.

Pramen: Studijní práce J.Hesové „Ing arch. J.Čermák“.

Farní poutní zájezd do Teplé

Na jarní pouť jsme v sobotu 12. května odjeli v počtu asi 40 účastníků s P.Lohem v čele **do kláštera Teplá**. Tento premonstrátský klášter byl založen před více než 800 léty a v klášterním kostele je pochován jeho zakladatel, *blahoslavený Hroznata*.

Doma v Praze jsme zanechali všední starosti a vydali jsme se k hrobu bl. Hroznaty vyprosit si pro svůj život i pro své případné problémy Boží pomoc a milost.

Z Prahy jsme vyjeli po osmé hodině. Jakmile jsme se vymotali z města, začali jsme první část našeho poutního programu: zpěvy mariánských písní, růženec se slavnými tajemstvími a krátké rozjímání o úctě k svatým. Do Teplé jsme přijeli po desáté hodině. O půl jedenácté sloužil náš P. Lohel poutní mši sv. ke cti bl. Hroznaty. U varhan byl, jak jinak, pan Plíšek.

Po krátké přestávce nám bratr Řehoř z tepelského kláštera stručně vylíčil historii kláštera i život bl. Hroznaty. Prohlédli jsme si kostel a knihovnu, jejíž sál pochází ovšem až z 20.století. Ale staré a vzácné knihy má knihovna také. Pobyt armády v klášteře způsobil řadu škod.

Bratr Řehoř nás také doprovodil do dva kilometry vzdáleného Města Teplé na oběd. Pak jsme znovu okolo kláštera odjeli na odpolední část zájezdu **do Manětína** v okrese Plzeň sever. Manětín po požáru v r. 1712 dostal výrazně barokní tvář. Je tam zámek s parkem, před ním terasa se spoustou barokních plastik, kostel a alej barokních soch, vedoucí z náměstí k poutnímu baroknímu *kostelu sv. Barbory* na hřbitově na kraji města.

Prohlédli jsme si zámek, kde jsou hlavně obrazy a některé zařízení. Majiteli zámku byli do r. 1945 Lažanští, kteří se však hlásili k Němcům, ale lidé na ně mají dobré vzpomínky. Ve *farním kostele sv. Jana Křtitele* nás místní farář P. Liška seznámil s historií kostela a jeho vybavením. Je tam několik obrazů Petra Brandla a zejména na obraze Křtu Páně na hlavním oltáři je vidět, že jde o dílo mistra. Od P. Lišky jsme se dozvěděli i mnoho o životě v odlehlém venkovském městečku. Rozdíl proti životu v Praze je velký.

Pak jsme ještě navštívili již zmíněný poutní kostel sv. Barbory na hřbitově. Jak jméno patronky ukazuje, bylo zde v minulosti hornické místo. Kostel je cenná barokní stavba s cenným zařízením. Cenné jsou původní barokní varhany, které nedávno použili Holanďané k hudebním nahrávkám. Při tom je zároveň trochu opravili. Kostel je bohužel ve velmi zuboženém stavu. Nejnutnější zákroky pro jeho záchranu byly ale udělány. Nyní se sleduje jeho stabilita. Věříme, že časem také dojde k jeho opravě. Je to snad trochu paradoxní, ale právě zde pod skvrnami od zatékající vody a opadanou omítkou jsem si nejvíce uvědomil Boží přítomnost.

Na zpáteční cestě jsme v autobusu vykonali večerní modlitbu s meditací o Božím soudu a naději a naučili jsme se další tradiční mariánskou píseň k závěru pouti. Pod kostelem sv. Jana Nepomuckého jsme přistáli ve čtvrt na osm večer.

Všechno v tomto zájezdu nám vyšlo. Počasí bylo krásné a všude jsme byli včas, nikde jsme se nemuseli honit a měli jsme potřebné přestávky. Snad jen v klášteře v Teplé nebyl, kromě usměvavého bratra Řehoře, nikdo z kanonie, protože ten den bylo svěcení pramenů v Mariánských Lázních. Ale třeba bychom se pak zdrželi a museli bychom jinde pospíchat. Odpolední přestávku jsme v Manětíně využili k občerstvení, které zajistily svými koláči i jinými dobrotami naše farnice.

Ve vstupním zpěvu čtvrté neděle velikonoční se zpívá „Země je plná Hospodinovy milosti“ (Ž. 32,5). V den naší jarní farní pouti určitě byla.

M.P.

Výlet mládeže na Říp

Na den státního svátku, tedy 8.května 2001 jsme si naplánovali výlet na horu Říp. Při tomto výletě jsme prožili mnoho zajímavých událostí, jako např. návštěvu bývalého kláštera, výstup na horu Říp, oslavu narozenin, ztráty a nálezy a nakonec dobíhání vlaku. Navíc Václav pak dokonce neplánovaně v Roudnici n/L měl přednášku o manželství s morálním teologem ThDr J.Skoblíkem. Ale hezky po pořádku, celé to začalo asi takto:

Sešli jsme se tedy ráno na Holešovickém nádraží, něco po půl deváté. Bylo nás celkem 13 členů farní mládeže i s několika novými tvářemi. Samozřejmě nechyběl P. Lohel a ani Ivo S., který nám hned dobře poradil, abychom si koupili skupinový lístek se slevou. Pak jsme už nastoupili do vlaku a jeli směrem do Roudnice n/L. Cestou jsme si povídali a vyzvídali od Boba (Vítka B.) kudy půjdeme a kolik to bude asi kilometrů. Po hodině jízdy jsme vystoupili v Roudnici n/L a dali se směrem k roudnickému augustiniánskému klášteru. P. Lohel nám v rychlosti vyřídil vstup do klášterního kostela i s odborným výkladem, což pro nás byl docela silný zážitek. Přivítal nás velice milý P. Sabo, který nám povídal o různých zajímavostech a zdejších tradicích této farnosti a kláštera. Např. o každoroční pouti s korouhví do Staré Boleslavi, o oltáři, který měl zepředu vymalované peklo, o původní křtitelnici atd. Pak P. Sabo musel již odjet, takže jsme si nestihli prohlédnout další části kláštera, nicméně nás osobně do budoucna pozval i s celou farností. Moc nás to potěšilo.

Venku začalo být pěkné horko a nás nenapadlo nic jiného, než si dát na náměstí zmrzlinu. Po této osvěžující posile jsme se opět vydali po červené značce na cestu. Říp byl už velice blízko a každého z nás určitě lákalo na něj vystoupit jako to podle legendy učinil praotec Čech. Posledních 500m bylo vysilujících, ale my mladí jsme to v pohodě zvládli. Po krátkém odpočinku a doplnění tělních tekutin nás mladý průvodce pozval do rotundy sv. Jiří, kde nám vyprávěl historii a další zajímavosti. Např. nám vyprávěl, jak byla postupně opravena, zdivo tvoří ze 30% původní kameny, ve věži jsou vtěsnané varhany a jeden zvon, na který se zvoní ručně. Zaspívali jsme si a pomodlili se krátkou modlitbu. Z Řípu je také mnoho krásných vyhlídek. Pražská vyhlídka – výhled na Prahu při dobré viditelnosti, Mělnická vyhlídka a Severní vyhlídka.

Pak jsme se přesunuli do hostince Na Řípu, kde si někteří dali oběd, jiní jen pivo, ale každopádně jsme zde oslavili Ivovy narozeniny, každý měl připravenou nějakou tu drobnost. Ivo poděkoval a objednal šampaňské. Po přípitku a zapsání do knihy hostů „Děkujeme, odcházíme“ jsme se opět vydali na cestu. Cestou z Řípu se nám ztratily dvě mládežnice, ale díky rychlému kroku Jardy byly opět přivedeny na správnou cestu. Po chvilce jsme zjistili, že nám chybí také Vítek P. Jeho starší bratr Václav ho šel hledat a my se vydali dál na cestu k nádraží. Vlak nám jel z Vraňan něco málo před šestou, takže jsme ke konci dost pospíchali. Stihli jsme ho a k tomu měl ještě pár minut zpoždění. Byl to nádherný sluneční výlet, akorát každému cestou vrtalo v hlavě, kde asi je Vítek. Nyní vám mohu v klidu odpovědět. Hned druhý den jsme dostali na mobil od Václava tuto SMS: „Vítek došel pěšky až do Prahy, ráno v 5,40. Šel bez mapy směrem, kde tušil, že je Praha. Pěkná tečka, že? Já jsem alespoň v rotundě našel Bobovu čepici“.

Veronika a Petr Zborníkovi

Vydává:	Řím. kat. farnost u kostela sv. Jana Nepomuckého
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., Z.Brůček, S.Dobeš, V.Plíšek, M.Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.go.cz

Neprodejné